

POL MARTEN • MANI BOASTO

UKLETI ZAMAK

Ogledi profesora Fon Skalpela

Preveo
Vladimir D. Janković

malá laguna

Naslov originala:

PAUL MARTIN – MANU BOISTEAU

MAUDIT MANOIR: LES EXPÉRIENCES DE VON SKALPEL

Copyright © Bayard Éditions Jeunesse, 2003.

Published by arrangement with Literary Agency
“Agence de L’Est”.

Translation copyright © za srpsko izdanje LAGUNA,
2008.

UKLETI
ZAMAK
Ogledi profesora Fon Skalpela

Iznad seoceta Sveto Prsluče uzdiže se zdanje pretećeg izgleda – zamac *Zgasli mesec*. O tom mestu raspredaju se najstrašnije priče. Je li zamac zaista uklet? Ko u njemu živi? Onaj ko želi odgovore na ova pitanja morao bi da smogne dovoljno hrabrosti i da ode na lice mesta... ili da prosto pogleda šta ima na narednim stranama!

Huda brda

Nordburg

Sveto Prsluče

Noćni klub

MALIBU

Mrtvi slapovi

Jedno drvo

Groblje
Zgasli mesec

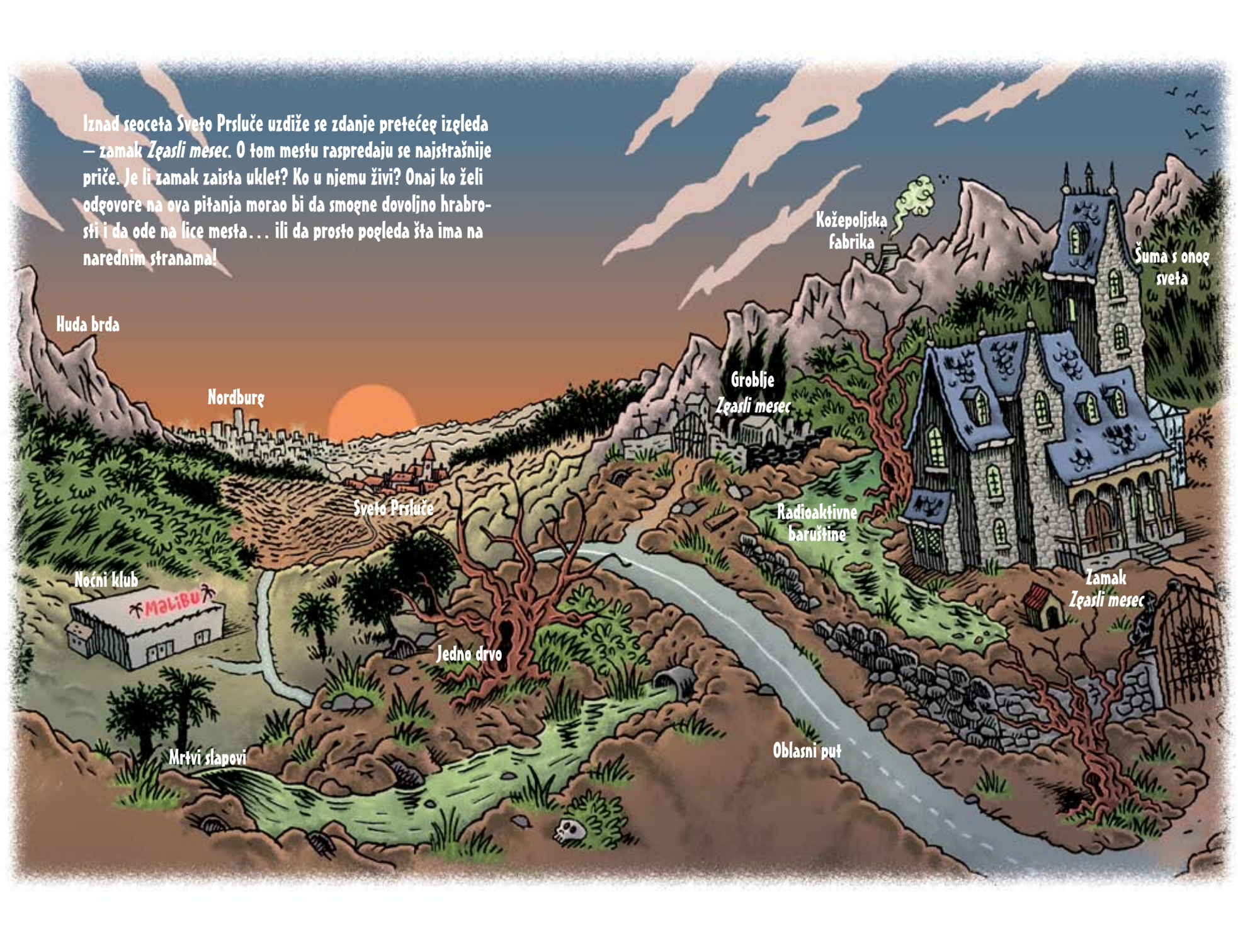
Radioaktivne
baruštine

Kožepoljska
fabrika

Šuma s onog
sveta

Zamac
Zgasli mesec

Oblasni put

Zamak strave

Stari zamak utonuo je u noćnu tamu, i samo je jedno slabašno svetlo gorelo u prozoru u visini tla. Jedan mali, slabunjavi čovek, ćelav, očiju zaštićenih velikim crnim naočarima, radio je u laboratoriji s epruvetama, pripremajući čudnovatu smešu. Najednom je naučnik začuo tri udarca. Neko je, ili nešto, neobično snažno lupao na ojačana vrata. Naučnik je odložio epruvetu proklinjući nezvanog posetioca koji ga uznemirava

usred tako važnog ogleda, pa otišao da otvori vrata.

Pred njim se ukazala neka džinovska kreature, stvorenje košmarnog izgleda. Taj stvor sa koga se cedila zelena, lepljiva tečnost zurio je u njega gromuljičavim očima i polako mu se približavao... Čovek povika: „Užas!“, pa potrča ka drugom kraju laboratorije. Stvorenje ga je pratilo u stopu teškim, vlažnim korakom...

Kad je profesor Herman fon Skalpel odlučio da se nastani u zamku *Zgasli mesec*, znao je da je to mesto na veoma zlu glasu. Žitelji Svetog Prslučeta, obližnjeg sela, drhtavim glasovima su ga ubeđivali da u zamku ima duhova, da tamo žive bića iz noćnih mora, a da je sam zamak okružen močvarom koja vrvi od opakih stvorova – ukratko, da je to mesto gde nijedan čovek kome je stalo do života nogom ne bi kročio.

Sva ta upozorenja samo su učvrstila Hermana fon Skalpela u uverenju da je taj ukleti zamak

mesto njegovih snova. Jer ovaj naučnik i jeste tražio neuočljivo pribežište gde će moći da se bavi svojim istraživanjima, gde ljudi neće dolaziti da ga ometaju. Što se čudovišta tiče, ona mu nisu predstavljala ni najmanju teškoću. Njegova su istraživanja, štaviše, i imala za cilj proizvodnju takvih monstruma! I tako su se profesor Fon Skalpel i njegov verni pomoćnik Hans uselili u zamak *Zgasli mesec*.

Iz navedenih razloga, naučnika ni najmanje nije uplašila pojava zelenkastog, ljigavog čudovišta koje je bilo triput veće od njega. To što je povikao „Užas!“ nije značilo ništa drugo nego da se taj monstrum zove Užas iz Baruština. Sused, znači, koji je izašao iz svoje močvare da ga zamoli za malu uslugu.

Profesor je gundajući otvorio vrata plakara u dnu laboratorije:

„Koliko sam vam puta rekao da me ne uznemiravate dok izvodim oglede! Upravo sam bio na korak od toga da napravim jednu izuzetno osetljivu smešu. Još ste prehladeni, to vas muči?“

Užas je imao veoma osetljive bronhije i, razume se, činjenica da obitava u močvari nije povoljno uticala na njegovo zdravstveno stanje.

„Stvarno mi je žao što vas uznemiravam, gos'n Fon Skalpelu“, odgovorilo je stvorenje. „Ali prosto nisam mogao više da izdržim. Čim dođu kišoviti dani, a otegli se, evo, od početka oktobra – ja nikako da prestanem da kija-a-a-a-m...“

„Ne! Nemojte samo u laboratoriji da mi kijate!“, povika naučnik, koji je sada izgledao zabrinuto.

Poslednji put kad je Užas iz Baruština kinuo u zamku, bilo je potrebno dva meseca da se ukloni zelenkasta, lepljiva smesa koju je raspršio svuda po zidovima.

Profesor je svom gostu prineo komad grubog platna i ovaj je bučno obrisao nos. U međuvremenu, naučnik je među svojim hemijskim preparatima tražio lek protiv prehlade.

Najzad je otvorio čuturu punu neke crne tečnosti koja je izgledom podsećala na tečni katran.

„Evo je!“, povika on. „To je otroveksil. Mešavina visokoprocenatnog đubriva i sredstva za odgušivanje kanalizacionih odvoda. Dobro će vas prodrmati i pročistiti vam bronhije... Ukoliko preživite.“

Užas je obazrivo gucnuo malo preparata. Očito zadovoljno ukusom smeše, čudovište je prinelo čuturu ustima i u jednom gutljaju sasulo u sebe polovinu doze.

„To! Ala je ovo dobro! Mnogo vam hvala, profo, sačuvaću ostatak.“

„Dobro, a sad me ostavite na miru“, promumlao je naučnik prateći pacijenta ka izlazu.

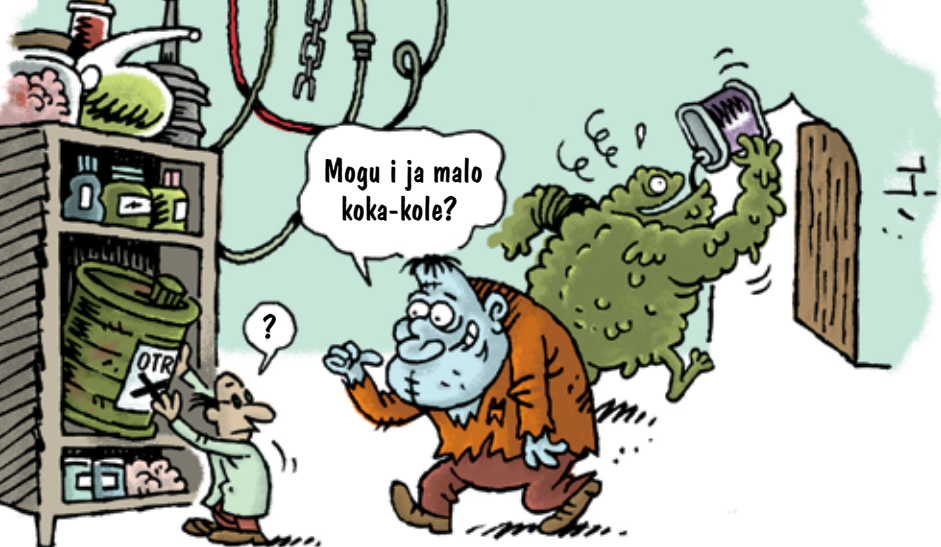
Upravo je zatvorio vrata laboratorije kad je do njega sa stepeništa izjedenog crvotočinom doprla neka neopisiva galama. Da tuce pijanih nilskih konja na jednoj nozi skakuće niz to stepenište, ne bi veću buku napravili. Fon Skalpel je istoga časa prepoznao težak, nezgrapnan korak svog pomoćnika.

„Hanse! Konačno si stigao! A jasno sam ti rekao da si mi potreban od rane zore.“

„Oprostite, profesore moj, oprostite! Jedva sam se probudio. Juče su na televiziji bile tri epizode *Begunaca od ljubavi*, jedna za drugom, i kasno sam legao...“

„Pih!“, reče profesor napravivši grimasu. „Još jedna sapunska opera... Nadam se da si se dobro razbudio, jer će moj današnji ogled biti dug, složen i zamoran.“

Godinama je već Fon Skalpel imao jedan jedini cilj – da stvori savršeno stvorenje, jače, pametnije i lepše od bilo kog ljudskog bića. I Hans je bio rezultat njegovih radova. I to ohrabrujući rezultat: stvarajući Hansa, Fon

Skalpel je svojevremeno uspeo da stvori svoje prvo živo biće. Hansa je odlikovala izvanredna fizička snaga, a imao je pri tom i lep glas. Daleko je on, ipak, bio od onog savršenstva koje je bio zamislio njegov tvorac. Nije bio zloban, a trapav je bio do neslućene mere. Istina je da nije ni mnogo koštao, budući da ga je profesor sačinio od delova tela prikupljenih svuda pomalo. Hans je, zapravo, više ličio na slagalicu koju je sastavio neki pomahnitali kasapin nego na ljudsko biće.

Bio je to jedan izobličeni džin, kože prekrivene ožiljcima. I upravo su ti ožiljci, daleko od svih predstava o lepoti, dali Fon Skalpelu ideju da pristupi novom ogledu.

Lepak za čudovišta

„Hanse, ovog jutra ćemo isprobati proizvod koji sam ja lično izmislio: lepak za čudovišta. Sa tim lepkom, gnusni šavovi postaće prošlost. Dovoljno je na prethodno očišćenu površinu naneti samo nekoliko kapi ovog proizvoda, blago pritisnuti i – opa! Zalepljena ruka, oko ili komad moždane mase!“

Tračak promućurnosti zablistao je u Hansovom oku. On upita:

„Profesore moj... Je l' to znači da će, zahvaljujući vašem proizvodu, moja koža ponovo